

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	2
บทที่ 1 บทนำ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	8
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	11
บทที่ 5 สรุปผล และข้อเสนอแนะ	16
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	

วิจัยในชั้นเรียน (ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน)
วิทยาลัยอาชีวศึกษาภัคดีพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี ระดับชั้น ปวช.

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

ชื่อเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (pinyin)
ชื่อผู้วิจัย นางสาวธีรดา ขำมี
ตำแหน่ง ครู
วุฒิการศึกษา คบ.ภาษาจีน , ป.บัณฑิต
สถานศึกษาที่ติดต่อ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภัคดีพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี
ปีที่ทำวิจัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 (20 พฤษภาคม 2562 ถึง 18 กันยายน 2562)
ประเภทงานวิจัย วิจัยในชั้นเรียน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้เกมในการพัฒนาการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) 2) พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) ให้มากกว่าร้อยละ 70 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ปวช.1 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ปวช.1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาภัคดีพัฒนวิชาการและเทคโนโลยี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 28 คน คะแนนเฉลี่ยการอ่านของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 4.26 คะแนนเฉลี่ยการอ่านของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่านเท่ากับ 3.42 โดยคะแนนเฉลี่ยการอ่านของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการอ่านของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .84 คะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 7.89 คะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน เท่ากับ 7.54 โดยคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .45

บทนำ (บทที่ 1)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การเรียนการสอนในชั้นเรียน นอกจากจะเป็นสถานที่ให้ความรู้แล้วยังเป็นสถานที่ฝึกพฤติกรรมให้อยู่ในระเบียบวินัยตามความประสงค์ของสังคม การขาดความรับผิดชอบในการทำงานเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้อันเป็นผลทำให้การสอนไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วประเทศหนึ่งและในปัจจุบันนี้กำลังเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย บุคคลใดหรือคนกลุ่มใดที่รู้และสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารย่อมจะได้เปรียบในด้านต่างๆ อีกทั้งยังสามารถเข้าใจและเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ทัศนคติและวัฒนธรรมของประเทศจีนมากยิ่งขึ้นด้วย ดังนั้นประเทศไทยซึ่งมีความสัมพันธ์กับประเทศจีนมาตั้งแต่สมัยโบราณ จึงเล็งเห็นความสำคัญและความสนใจที่จะเรียนภาษาจีนและที่สำคัญเพื่อเพิ่มทักษะในด้านการอ่านภาษาจีนของนักเรียนหรือผู้ที่สนใจให้สามารถอ่านชัดเจน ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันงานด้านสื่อประสม(Multimedia) ได้ถูกนำมาใช้เพื่อการนำเสนองานการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์หรือเพื่อใช้ประกอบในการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนการสอนก็นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้นซึ่ง เกอร์สาชและอิลี (อ้างใน ศิริพงศ์ พะยอมรัมย์ 2533 หน้า 66) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อ เป็นกุญแจสำคัญในการวางแผนการสอนเชิงระบบ นอกจากนี้แล้วยังช่วยให้ผู้เรียนตอบสนองตามที่คาดหวังและต้องการ อีกทั้งยังสามารถสื่อความหมายระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนได้อย่างชัดเจน เกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่เป็นนามธรรม ดังนั้นถ้าหากว่าครูผู้สอนสามารถเลือกใช้สื่อ และนำสื่อมาประกอบการเรียนการสอนให้เหมาะกับเนื้อหาวิชา ก็จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนให้สูงขึ้น

ภาษาจีนนับได้ว่าเป็นภาษาที่ไพเราะสละสลวยและมีตัวอักษรที่สวยงามที่สุดในโลกและเป็นภาษาที่ไม่ยากต่อการศึกษาและเรียนรู้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีการเรียนภาษาจีนอย่างกว้างขวาง ภาษาที่เป็นที่จับตาของทั่วโลกในปัจจุบันอีกภาษาหนึ่ง คงจะไม่พ้นภาษาจีน ภาษาจีนนับได้ว่าเป็นภาษาที่ไพเราะสละสลวยที่สุดภาษาหนึ่งของโลก และเป็นภาษาที่ไม่ยากต่อการศึกษาและเรียนรู้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีการเรียนภาษาจีนอย่างกว้างขวาง เนื่องจากบทบาทและความสำคัญของประเทศจีนในศตวรรษใหม่นี้ ได้ก้าวมาสู่เวทีโลกทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมเรียบร้อยแล้ว ปัจจุบันภาษาจีนทวีความสำคัญมากขึ้นทุกขณะ แต่เนื่องจากบุคลากรของประเทศไทยที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนนับว่าน้อยมาก ทั้งที่ความต้องการเรียนภาษาจีนมีมากขึ้นทุกวัน การขยายตัวของ การเรียน ภาษาจีนมากขึ้น เรื่อยๆ ทั่วโลก จึงกล่าวได้ว่าการกลับมาให้ความสนใจในครั้งนี้จึงไม่ใช่เป็นเพียงแฟชั่นแต่อย่างใด แต่เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับตัวเอง เตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรในประเทศ

สัทอักษรคือการใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษมาช่วยในการเทียบเสียงให้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาจีนมากที่สุด จะมีทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ด้วยเหตุนี้การเรียนสัทอักษรจึงมีความสำคัญมากในการเริ่มเรียนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งเพื่อพัฒนาในด้านทักษะการฝึกประสมคำอ่าน สะกดคำเป็นพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ต่อไป และเนื่องจากวิชาภาษาจีนนี้ เป็นรายวิชาที่เพิ่งเปิดการเรียนการสอนใหม่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์มีมาก สื่อการเรียนการสอนด้านสัทอักษรจีนมีไม่มากนัก และนักเรียนก็ไม่มีหลักการและขาดทักษะในการจำสัทอักษรที่ดี จึงไม่สามารถอ่านได้อย่างถูกต้อง จำเป็นต้องมีการปรับปรุง และพัฒนาทักษะนี้อย่างต่อเนื่อง และจากการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 24 คน จึงค้นพบว่านักเรียนมีปัญหาใน

ทักษะการอ่าน สะกดคำ คืออ่านไม่คล่อง ประสมคำไม่ค่อยได้ ฯลฯ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงหาวิธีการที่จะดำเนินการเพื่อที่จะแก้ปัญหา และพัฒนาให้นักเรียนได้เกิดทักษะในด้านการอ่านให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านขึ้นมา

"PinYin" หมายถึงสัญลักษณ์หรือตัวอักษรภาษาอังกฤษที่นำมาใช้เพื่อการสะกดคำ ถ้าเทียบเป็นภาษาไทยคงไม่ต่างจากสระ และพยัญชนะ แต่ว่า "PinYin" จะไม่นำมาใช้ทั้งในภาษาพูดและเขียน แต่จะใช้เพียงแคในกรณีของการสะกดคำเพื่อออกเสียงเท่านั้น ตัวอย่าง เช่น 人 pinyin=rén

1.1 ปัญหาในชั้นเรียน คือ นักเรียนจำสัทอักษรจีน(pinyin)ไม่ได้ และอ่านออกเสียงสะกดคำ ไม่ถูกต้อง

(**สัทอักษร** คือ การนำตัวอักษรภาษาอังกฤษมาใช้เทียบเสียงภาษาจีน โดยมีเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เช่น 你 : nǐ คุณ --- n คือเสียงพยัญชนะ --- i คือเสียงสระ --- ˊ คือเสียงวรรณยุกต์)

1.2 สาเหตุที่นำมาแก้ไข คือ - เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และกฎการผันเสียงวรรณยุกต์มีมาก

- นักเรียนไม่มีหลักการและทักษะการจำสัทอักษรจีน

-แบบฝึกทักษะการอ่านสัทอักษรจีนในหนังสือเรียนมีไม่มาก

วิธีแก้ไข/

นวัตกรรม คือ สร้างแบบฝึกทักษะการอ่าน เรื่องสัทอักษรจีน

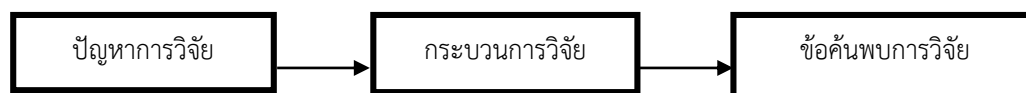
1.3 ปัญหาการวิจัย

คือ แบบฝึกทักษะการอ่าน เรื่องสัทอักษรจีน ทำให้นักเรียนจำเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ได้ถูกต้องมากขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่าน เรื่องสัทอักษรจีน(pinyin) เพื่อฝึกทักษะการสะกดคำ และอ่านออกเสียงได้ถูกต้องของนักเรียนชั้น ปวช. วิทยาลัยอาชีวศึกษารักษ์ตพัฒนาวิชาการและเทคโนโลยี จังหวัดกำแพงเพชร
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบของนักเรียนด้วยแบบทดสอบเรื่องสัทอักษรจีน(pinyin)ทั้งก่อนเรียน-หลังเรียน

กรอบความคิดของการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกทักษะการอ่านเรื่องสัทอักษรจีน (pinyin)

ตัวแปรตาม คือ ผลการทดสอบ

สมมุติฐานการวิจัย

1. ตัวแปรต้น แบบฝึกทักษะการอ่าน เรื่องสัทอักษรจีน(pinyin) ทำให้คะแนนสอบ เรื่องการอ่านสะกดคำภาษาจีนเฉลี่ยสูงขึ้น
2. ตัวแปรตาม ผลการทดสอบเรื่องการอ่านสะกดคำสัทอักษรจีนในภาษาจีนเฉลี่ยสูงขึ้น

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. **แบบฝึกทักษะการอ่าน** หมายถึง แบบฝึกหัดที่เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ และใช้เป็นตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกอ่าน อันจะทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ได้มากขึ้น
2. **ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่าน** หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่สูงขึ้นกว่าเดิมตามปกติ
3. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ระดับคะแนนที่ผู้เรียนสามารถทำได้ภายหลังการจัดการเรียนการสอน และการเสริมทักษะ

แนวคิดทฤษฎี (บทที่ 2)

แนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านสัทอักษรจีนโดยใช้แบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของทักษะการอ่าน
2. ทฤษฎีการเรียนรู้
3. ความสำคัญของภาษา
4. แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึก
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายและความสำคัญของทักษะการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นพฤติกรรมกรรมการรับสารที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการฟัง ปัจจุบันมีผู้รู้ นักวิชาการและนักเขียนนำเสนอความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและงานสร้างสรรค์ ตีพิมพ์ ในหนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ มาก นอกจากนี้แล้วข่าวสารสำคัญ ๆ หลังจกนำเสนอด้วยการพูด หรืออ่านให้ฟังผ่านสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะตีพิมพ์รักษาไว้เป็นหลักฐานแก่ผู้อ่านในชั้นหลัง ๆ ความสามารถในการอ่านจึงสำคัญและจำเป็นยิ่งต่อการเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน

ความสำคัญของการอ่าน

ในสมัยโบราณที่ยังไม่มีตัวหนังสือใช้ มนุษย์ได้ใช้วิธีเขียนบันทึกความทรงจำและเรื่องราวต่าง ๆ เป็นรูปภาพไว้ตามฝาผนังในถ้ำ เพื่อเป็นทางออกของอารมณ์ เพื่อเตือนความจำหรือเพื่อบอกเล่าให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วย แสดงถึงความพยายามและความปรารถนาอันแรงกล้าของมนุษย์ ที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ของตนเป็นสัญลักษณ์ที่คงทนต่อกาลเวลาจากภาพเขียนตามผนังถ้ำ ได้วิวัฒนาการมาเป็นภาษาเขียนและหนังสือ ปัจจุบันนี้หนังสือกลายเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อมนุษย์จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยอันหนึ่งในการดำรงชีวิตคนที่ไม่รู้หนังสือแม้จะดำรงชีวิตอยู่ได้ก็ เป็นชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ ไม่มีความเจริญ ไม่สามารถประสบความสำเร็จใด ๆ ในสังคมได้หนังสือและการอ่านหนังสือจึงมีความสำคัญอย่างมาก

การอ่านเป็นทักษะที่มีความจำเป็นมากที่สุดในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านมักจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงานเสมอ เพราะการอ่านได้และอ่านเป็นจะช่วยให้อ่านได้ข้อมูลและความรู้ และขยายความคิดให้กว้างขวางกลายเป็นคนฉลาดรอบรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อีกทั้งสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมและสภาพแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังคำกล่าวของ คูเปอร์ (Cooper, 1988) ที่ว่า กิจกรรมด้านการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาตนเองทุก ๆ ด้าน ทั้งในวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เพราะ หนังสือประกอบไปด้วยประสบการณ์ชีวิตทั้งชีวิต และนับเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง ผู้เขียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านนำมาเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหา เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกได้อย่างมีความสุข

2. ทฤษฎีการเรียนรู้

การเรียนรู้หมายถึง กระบวนการ (Process) ที่อินทรีย์มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างถาวรหรือค่อนข้างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกหัดที่เรียกว่าเป็นกระบวนการเพราะการเรียนรู้ต้องอาศัยระยะเวลาในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม และคำว่า พฤติกรรม นั้นไม่ใช่ หมายถึงการแสดงออกแต่เพียงอย่างเดียว แต่หมายถึง ศักยภาพ (Potential) หรือ ความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในของแต่ละบุคคล ซึ่งบางครั้งอาจจะไม่แสดง ออกมาให้เห็นเป็นพฤติกรรมที่ชัดเจนได้ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างอาจไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้ นักจิตวิทยาส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องของประสบการณ์หรือการฝึกหัดว่าเป็นสิ่งสำคัญในการก่อให้เกิดการเรียนรู้ โดยอธิบายคำว่า "ประสบการณ์" หมายถึง เหตุการณ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแต่ละบุคคล เหตุการณ์ดังกล่าวมักจะเน้นถึงเหตุการณ์ที่เป็นรูปธรรม เช่น การได้ยินเสียง การเห็นภาพ การสัมผัส เป็นต้น

ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการเรียนรู้คือจะต้องเป็นปฏิสัมพันธ์กันระหว่างเหตุการณ์ 2 อย่าง คือ

- 1.1 เหตุการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า (Stimulus Events) การศึกษาในเรื่องสิ่งเร้านี้ นักจิตวิทยาจะให้ความสำคัญกับเรื่องระดับความมาก - น้อย (Intensity) ของสิ่งเร้านั้น และระยะเวลา (Duration) ของการเกิดสิ่งเร้า
- 1.2 การตอบสนอง (Response events) การตอบสนองของอินทรีย์ คือพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่สามารถสังเกตเห็นได้ในสภาพการณ์ใดสภาพการณ์หนึ่ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์

1.1 กฎแห่งความพร้อม ธอร์นไดค์ กล่าวว่า ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้นต้องสำรวจความพร้อมของผู้เรียนว่า ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือยัง ถ้ายังไม่พร้อมต้องมีการจูงใจให้เกิดความพร้อม แล้วจึงสอนให้เกิดการเรียนรู้โดยยึดหลัก ความพึงพอใจ

1.2 กฎแห่งการฝึก ธอร์นไดค์ กล่าวว่า เมื่อต้องการให้ผู้เรียนฝึกทักษะใน การเรียนรู้ ต้องให้ผู้เรียนเข้าใจในบทเรียน และหมั่นฝึกฝนนำสิ่งที่รู้นั้น ๆ มาใช้บ่อย ๆ จะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นนานและคงทนถาวร

1.3 กฎแห่งผลการให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนทันทีและยกย่องชมเชยจะทำให้ ผู้เรียนเกิดความพอใจและเป็นการเสริมแรงให้อยากเรียนบทเรียนอีก

2. ทฤษฎีของสกินเนอร์

สกินเนอร์เชื่อว่า พฤติกรรมของคนสามารถเปลี่ยนได้โดยการใช้ตัวเสริมแรง เพราะพฤติกรรมใดถ้ากระทำแล้วได้รับรางวัลหรือให้ผลเป็นที่น่าพอใจย่อมทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก การเสริมแรงนั้นทำได้หลายประการ เช่น การเสริมแรงด้วยวาจา ท่าทาง การให้รางวัล หรือเสริมแรงด้วยการให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

ระเบียบวิธีวิจัย (บทที่ 3)

ประชากร

นักเรียนวิทยาลัยอาชีวศึกษารักษาดัตถุภัณฑ์และการและเทคโนโลยี จังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 1/2562

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้น ปวช.1 ปีการศึกษา 2562 วิทยาลัยอาชีวศึกษารักษาดัตถุภัณฑ์และการและเทคโนโลยี จังหวัดกำแพงเพชร ปีการศึกษา 1/2562 จำนวน 28 คน แบ่งเป็นชาย 8 คน หญิง 20 คน

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

1. แบบฝึกทักษะการอ่านสัทอักษรจีน(pinyin) 1 ชุด
 - แบบฝึกทักษะการอ่านสระ 1 ชุด
 - แบบฝึกทักษะการอ่านการอ่านฝึกการผันเสียงวรรณยุกต์ 1 ชุด
 - แบบฝึกทักษะการอ่านการอ่านฝึกการผสมคำ 1 ชุด
2. แบบทดสอบวัดความรู้เรื่องสัทอักษรจีน(pinyin) จำนวน 20 ข้อ

ขั้นตอนการทดลอง

- ทดสอบก่อนเรียน 4 ครั้ง
- ทดลองสอนด้วยแบบฝึกทักษะ 8 คาบ
- ทดสอบหลังเรียนอีก 4 ครั้ง
- เปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนกับหลังเรียน

การวิเคราะห์ผล

- ตรวจสอบข้อสอบและรวมคะแนนของนักเรียนรายบุคคลทั้งสอบก่อนเรียน – หลังเรียน
- คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนสอบก่อนเรียน - หลังเรียน
- ทดสอบความแตกต่างของคะแนนสอบก่อน - หลังเรียนด้วยสถิติ t-test

การรวบรวมข้อมูล

การเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ถือเป็นเรื่องยากเพราะภาษาจีน เป็นภาษาที่ยากไม่ว่าจะเป็นเรื่องการอ่านออกเสียง การเขียนคำศัพท์ที่ผู้เรียนต้องมีความสนใจและเอาใจใส่เป็นอย่างมากเพราะการเขียนตัวอักษรภาษาจีนเป็นตัวอักษรภาพที่เขียนยาก รวมถึงการเรียน ไวยากรณ์และหลักการอ่านอักษรpinyinถือเป็นเรื่องยากต่อการเรียนของนักเรียน ดังนั้นทางครูผู้สอนจึงได้เห็นถึงปัญหาและอยากให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาและการเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่าน ออกเสียง(pinyin)เป็นการเรียนทางภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะถ้าเราไม่สามารถอ่านออกเสียงได้และไม่รู้ความหมายก็จะทำให้เราไม่สามารถเรียนภาษานั้นได้ ที่สำคัญนักเรียนจะอ่านออกเสียง ผิดไปจากคำของมันจริงๆบ่อยมาก ครูผู้สอนจึงต้องการพัฒนาทักษะด้านการอ่านตามหลักการอ่านออกเสียงของภาษาจีน pinyin เพื่อช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียง คำศัพท์ได้ถูกต้อง

ดังนั้นทางครูผู้สอนจึงได้เลือกนักเรียนชั้น ปวช. จำนวน 28 คน มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการพัฒนา ส่วนในการทำการวิจัยถ้าได้ผลดีครูผู้สอนก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการสอนกับนักเรียนห้องอื่นๆได้ต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1.1 คะแนนเฉลี่ยความก้าวหน้าในการอ่านออกเสียงของนักเรียน

ตารางที่ 1 ค่าคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้น ปวช. จากการทดสอบการอ่าน 4 ครั้ง

1. ตารางทดสอบการอ่านออกเสียงพยัญชนะ

รายการ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ย
- ทดสอบก่อนฝึก	28	4
- ทดสอบหลังฝึก	28	7.29
- ความก้าวหน้า	28	3.29

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนจากการทดลอง 2 ครั้ง ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4 คะแนน ทดสอบหลังฝึกได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.29 หลังการ ทดลองได้คะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 3.29

2. ตารางทดสอบการอ่านออกเสียงสระ

รายการ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ย
- ทดสอบก่อนฝึก	28	3.83
- ทดสอบหลังฝึก	28	7.6
- ความก้าวหน้า	28	3.5

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงสระของนักเรียนจากการทดลอง 2 ครั้ง ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 คะแนน ทดสอบหลังฝึกได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.6 หลังการทดลองได้คะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 3.5

3. ตารางทดสอบการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์

รายการ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ย
- ทดสอบก่อนฝึก	28	4
- ทดสอบหลังฝึก	28	7.41
- ความก้าวหน้า	28	3.75

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียนจากการ ทดลอง 2 ครั้ง ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4 คะแนน ทดสอบหลังฝึกได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.41 หลังการทดลองได้คะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 3.75

4. ตารางทดสอบการอ่านออกเสียงเรื่องการผสมคำ

รายการ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเฉลี่ย
- ทดสอบก่อนฝึก	28	4.75
- ทดสอบหลังฝึก	28	7.58
- ความก้าวหน้า	28	3.5

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงเรื่องการผสมคำของนักเรียนจากการทดลอง 2 ครั้ง ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 คะแนน ทดสอบหลังฝึกได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.58 หลังการทดลองได้คะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 3.5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (บทที่4)

1.2 คะแนนความสามารถในการก่อน และหลังฝึก

ตารางที่ 5 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชั้น ปวช. ก่อนและหลังการฝึกจำนวน 28 คน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนฝึก	คะแนนหลังฝึก	ความก้าวหน้า
1	3	6	+3
2	4	7	+3
3	3	6	+3
4	4	6	+2
5	4	6	+2
6	4	8	+4
7	4	7	+3
8	2	7	+5
9	3	7	+4
10	4	8	+4
11	5	8	+3
12	5	8	+3
13	4	8	+4
14	4	7	+3
15	4	8	+4
16	5	8	+3
17	4	7	+3
18	4	8	+4
19	4	8	+4
20	4	6	+2
21	4	8	+4
22	5	8	+3
23	5	8	+3
24	4	7	+3
25	4	7	+3
26	4	7	+3
27	4	7	+3

28	4	7	+3
คะแนนรวม	96	175	+79
คะแนนเฉลี่ย	4	7.29	3.29

จากตารางที่ 5 พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนเท่ากับ 4 คะแนนเฉลี่ยหลังฝึกเท่ากับ 7.29 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.29 คะแนน

ตารางที่ 6 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงสระของนักเรียน ปวช. ก่อนและหลังการฝึกจำนวน 28 คน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนฝึก	คะแนนหลังฝึก	ความก้าวหน้า
1	5	9	+4
2	4	7	+3
3	4	8	+4
4	4	8	+4
5	4	6	+2
6	4	8	+4
7	4	7	+3
8	2	7	+5
9	3	7	+4
10	4	8	+4
11	5	8	+3
12	5	8	+3
13	4	8	+4
14	4	7	+3
15	4	8	+4
16	5	9	+4
17	4	7	+3
18	4	8	+4
19	4	8	+4
20	4	6	+2
21	4	8	+4
22	3	8	+4
23	4	9	+5
24	5	7	+2

25	5	7	+2
26	5	7	+2
27	5	7	+2
28	5	7	+2
คะแนนรวม	92	184	+86
คะแนนเฉลี่ย	3.83	7.6	3.5

จากตารางที่ 6 พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกการอ่านออกเสียงสระ ของนักเรียนเท่ากับ 3.83 คะแนนเฉลี่ยหลังฝึกเท่ากับ 7.6 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.5 คะแนน

ตารางที่ 7 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงการผันเสียงวรรณยุกต์ของนักเรียน ปวช. ก่อนและหลังการฝึกจำนวน 28 คน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนฝึก	คะแนนหลังฝึก	ความก้าวหน้า
1	5	9	+4
2	4	7	+3
3	4	8	+4
4	4	8	+4
5	4	6	+2
6	4	8	+4
7	4	7	+3
8	2	7	+5
9	3	7	+4
10	4	8	+4
11	5	8	+3
12	5	8	+3
13	4	8	+4
14	4	7	+3
15	4	8	+4
16	5	9	+4
17	4	7	+3
18	4	8	+4
19	4	8	+4
20	4	6	+2
21	4	8	+4

22	5	10	+5
23	4	9	+5
24	3	8	+5
25	3	8	+5
26	3	8	+5
27	3	8	+5
28	3	8	+5
คะแนนรวม	98	178	+90
คะแนนเฉลี่ย	4	7.41	3.75

จากตารางที่ 7 พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกการอ่านออกเสียงการผันเสียงวรรณยุกต์ ของนักเรียนเท่ากับ 4 คะแนนเฉลี่ยหลังฝึกเท่ากับ 7.41 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.75 คะแนน

ตารางที่ 8 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงการผสมคำของนักเรียน ปวช. ก่อนและหลังการฝึกจำนวน 28 คน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนฝึก	คะแนนหลังฝึก	ความก้าวหน้า
1	5	9	+4
2	4	7	+3
3	4	8	+4
4	4	8	+4
5	4	6	+2
6	4	8	+4
7	4	7	+3
8	2	7	+5
9	3	7	+4
10	4	8	+4
11	5	8	+3
12	5	8	+3
13	4	8	+4
14	4	7	+3
15	4	8	+4
16	5	9	+4
17	4	7	+3
18	4	8	+4

19	4	8	+4
20	4	6	+2
21	4	8	+4
22	5	7	+2
23	4	8	+4
24	4	7	+3
25	4	7	+3
26	4	7	+3
27	4	7	+3
28	4	7	+3
คะแนนรวม	114	182	+84
คะแนนเฉลี่ย	4.75	7.58	3.5

จากตารางที่ 8 พบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกการอ่านออกเสียงการผสมคำของนักเรียนเท่ากับ 4.75 คะแนนเฉลี่ยหลังฝึกเท่ากับ 7.58 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.5 คะแนน

สรุปอภิปรายข้อเสนอแนะ (บทที่ 5)

สรุป

ภายหลังจากการฝึกอ่านพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ (pinyin) ภาษาจีนด้วยกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น ปรากฏว่า คะแนนความสามารถในการอ่านสัทอักษรจีน(pinyin)ของนักเรียนจากการทดสอบ 4 ครั้ง ก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 คะแนน หลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.75 คะแนน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เท่ากับ 4.3 คะแนน และพบว่า ก่อนการฝึกจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน(pinyin)ไม่ถึงร้อยละ 50 ทุกรายการประเมิน หลังการฝึกมีจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถในการสัทอักษรจีน(pinyin)เกินร้อยละ 50 ทุกรายการประเมิน

อภิปรายผล

จากผลการใช้กิจกรรมฝึกทักษะการสัทอักษรจีน(pinyin)ที่พัฒนาขึ้น ปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการสัทอักษรจีน(pinyin)สูงขึ้น ซึ่งเมื่อพิจารณาความก้าวหน้าในการอ่านสัทอักษรจีน(pinyin)ของนักเรียนพบว่ามีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้นตามระยะเวลาและจำนวนกิจกรรมที่ฝึก และเมื่อสิ้นสุดการฝึกพบว่านักเรียนทุกคนสามารถอ่านสัทอักษรจีน(pinyin)ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และสามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงในภาษาจีน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนวัตกรรม ที่พัฒนาขึ้นมีการจัดลำดับขั้นและกระบวนการฝึกที่เหมาะสม แสดงว่ากิจกรรมที่พัฒนาขึ้นช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องสัทอักษรจีน(pinyin)และคำศัพท์ภาษาจีนได้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

- 1.ควรนำแนวทางการพัฒนาไปใช้กับสภาพปัญหาอื่นๆ ในการจัดการเรียน การสอน
- 2.ควรฝึกเพิ่มเติมให้กับนักเรียนที่ยังมีข้อบกพร่องในการสัทอักษรจีน(pinyin) โดยปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้เหมาะสมกับลักษณะของข้อบกพร่องนั้นๆ
- 3.การใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อช่วยการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษร (pinyin) ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาอย่างเห็นได้ชัดว่านักเรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้น ที่สำคัญสามารถนำมาพัฒนาการเรียนภาษาจีนของ นักเรียนที่เริ่มเรียนได้เป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

หนังสือเรียนวิชาภาษาจีน (สัมพัทธ์ภาษาจีน)กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2544 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/7

ศิริรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2544) การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติพร ปัญญาภิญโยผล (2541)วิจัยเชิงปฏิบัติการ: แนวทางสำหรับครู คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ, รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแพร่,
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543

สุกัญญา นิมานันท์, กระบวนการการใช้สื่อการเรียนการสอนของนั้กนั้กศึกษาฝึกสอนคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542

ภาคผนวก

แนะนำพินอิน

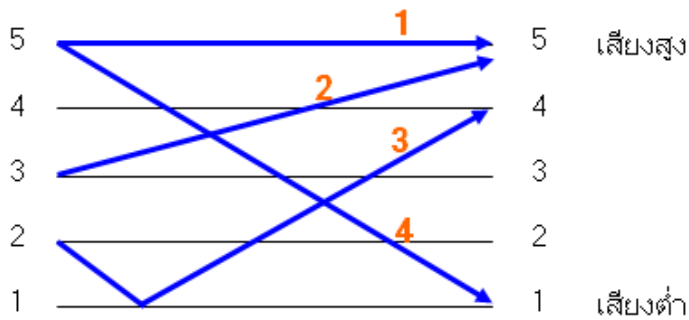
ก่อนที่จะจะเริ่มเรียนรู้ภาษาจีน เราคงต้องมาทำความรู้จักกับ "PinYin" หรือ "พินอิน" กันก่อน "PinYin" นั้นเป็นตัวช่วยในการออกเสียงอักษรจีนให้ถูกต้อง ซึ่งบางตัวนั้นออกเสียงยาก และยากที่จะใช้ภาษาไทยในการจด ดังนั้นจึงใช้ตัว Phonetics กัน เพราะเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจ และจดจำได้ง่าย และการสอนภาษาจีนจะใช้ "PinYin" ในการกำกับเสียง เพื่อความถูกต้อง

"PinYin" หมายถึงสัญลักษณ์หรือตัวอักษรภาษาอังกฤษที่นำมาใช้เพื่อการสะกดคำ ถ้าเทียบเป็นภาษาไทยคงไม่ต่างจากสระและพยัญชนะ แต่ว่า "PinYin" จะไม่นำมาใช้ทั้งในภาษาพูดและเขียน แต่จะใช้เพียงแคในกรณีของการสะกดคำเพื่อออกเสียงเท่านั้น ตัวอย่าง เช่น 人 pinyin=rén

หลักการอ่านออกเสียงตัวพินอิน (Pinyin)

1. **พินอิน (Pinyin)** คือ สัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้แทนเสียงพูดในภาษาจีนกลาง
 2. **พยัญชนะ** : ตัวพินอินที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะมีทั้งหมด 23 ตัว (พยัญชนะแท้ 21 ตัว + พยัญชนะที่มาจากสระ 2 ตัว : y,w) ได้แก่
b p m f d t n l g k h z c s zh ch sh r j q x y w
 3. **สระ** : ตัวพินอินที่ใช้แทนเสียงสระมีทั้งหมด 37 ตัว ได้แก่ a o e e* ai ei ao ou an en ang eng ong er i u u ia ie iao iu (iou) ian in iang ing iong ua uo uai ui (uei) uan un (uen) uang ueng ue uan un
 4. **ตัวสะกด** : ภาษาจีนกลาง ไม่มีตัวสะกดเหมือนภาษาไทย เพราะได้รวมตัวสะกดเข้ากับสระแล้ว
 5. **วรรณยุกต์** : ภาษาจีนกลาง มีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง หากไม่ใส่วรรณยุกต์ให้ออกเสียงเบา ในที่นี้ขอใช้ตัวเลขแสดงเสียงวรรณยุกต์ วรรณยุกต์เสียง 1-4 แทนด้วยเลข 1-4 หากไม่ใส่วรรณยุกต์ แทนด้วยเลข 5
 6. **วิธีอ่านออกเสียงคำในภาษาจีน** คือ การนำเสียงพยัญชนะผสมกับเสียงสระ แล้วออกเสียงสูงต่ำตามวรรณยุกต์ ทั้งนี้ เสียงพยัญชนะจะไม่อยู่โดด ๆ จะต้องนำไปผสมกับสระเท่านั้น ส่วนเสียงสระจะออกเสียงโดยนำไปผสมกับพยัญชนะก็ได้ หรือจะออกเสียงโดด ๆ ก็ได้เช่นกัน
- ตัวอย่าง การผสมเสียงพยัญชนะเข้ากับเสียงสระ: b + a = ba (โป + อา = ปา)
- ตัวอย่าง การใส่เสียงวรรณยุกต์ : ba1 ba2 ba3 ba4 ba5 (ปา ป่า ป๋า ป๊า ป่า)
- ตัวอย่าง การออกเสียงสระโดด ๆ : e1 e2 e3 e4 e5 (เออ เอ้อ เอ๋อ เอ้อ เอ๋อ)
7. **กฎที่ต้องจำ- สระ i (อี)** เมื่อนำมาผสมกับพยัญชนะ z , c , s ,zh , ch , sh , r สระ i จะไม่ออกเสียง ตัวอย่างเช่น z + i = zi (จื่อ + อี /อี ไม่ออกเสียง/ = จื่อ)
 - สระ u , ue , uan , un เมื่อนำมาผสมกับพยัญชนะ j , q , x จะเขียนเป็น u , ue , uan , un (เขียนเหมือนสระ u ไม่ต้องใส่จุด 2 จุดบนตัว u) ตัวอย่างเช่น ju --> ju , jue --> jue , juan --> juan , jun --> jun
 - คำที่มีวรรณยุกต์เสียง 3 ติดกัน 2 คำ หรือ 3 คำ เวลาอ่านให้เปลี่ยนเสียง คำแรก หรือ คำกลาง ให้เป็นวรรณยุกต์เสียง 2 เช่น ni3 hao3 (หนี่ เहां) --> ni2 hao3 (หนี่ เहां) you3 ji3 kou3 (โหย่ว จี้ ไ่ว่ว) --> you3 ji2 kou3 (โหย่ว จี้ ไ่ว่ว) หรือ you2 ji3 kou3 (โหย่ว จี้ ไ่ว่ว)

8. ตารางแสดงการอ่านออกเสียงตัวพินอิน (Pinyin)

9. ตารางแสดงการอ่านออกเสียงตัวพินอินเป็นภาษาไทย (วรรณยุกต์เสียง 1)

การใช้วรรณยุกต์	วรรณยุกต์เสียง				
	1	2	3	4	ไม่มีวรรณยุกต์
วิธีเขียนปกติ	bā	bá	bǎ	bà	ba
วิธีเขียนเป็นตัวเลข	ba1	ba2	ba3	ba4	ba5
คำอ่าน	ปา	ป้า	ป๊า	ป๋า	ปา
ระดับเสียง	5 - 5	3 - 5	2 - 1 - 4	5 - 1	ออกเสียงเบา

10. หมายเหตุ

- ตัว z , c , s ตรงกับเสียง จ , ช , ซ ของไทย การออกเสียง การวางลิ้น เหมือนกันกับของไทย
- ตัว j , q , x เป็นเสียงที่เกือบเหมือนเสียง จ , ช , ซ ของไทย แต่การออกเสียง การวางลิ้นต่างกัน
- ตัว zh, ch, sh, r เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย แต่ฟังคล้ายกับเสียง จ้อ , ช้อ , ซ้อ , ยรือ เวลาพูดต้องม้วนลิ้น (ที่ใส่ * เพราะจะได้ไม่ไปสับสนกับเสียง z , c , s)
- ตัว uu เป็นสระที่ไม่มีในภาษาไทย เวลาออกเสียง ให้ทำปากห่อๆ เหมือนกับเวลาที่ออกเสียงอู ส่วนการวางลิ้น ให้ปลายลิ้นแนบไปกับฟันล่างด้านในเหมือนกับเวลาที่ออกเสียงอี
- ตัว uue , uuan , uun เป็นสระที่เกิดจากการผสม uu เข้ากับสระพื้นฐานตัวอื่น วิธีออกเสียง
uue = uu + เอ (พูดติดกันเร็ว ๆ) , uuan = uu + อัน (พูดติดกันเร็ว ๆ) , uun = uu + น (ให้ น เป็นตัวสะกด)
- ตัว ie (เอ) เป็นสระที่ไม่มีในภาษาไทย วิธีออกเสียง ให้ออกเสียง อี-เอ ติดกันเร็ว ๆ เช่น jie = จี-เอ (จะฟังคล้าย ๆ เจีย แต่ไม่ใช่)
- ตัว iong (ยง) เป็นสระที่ไม่มีในภาษาไทย วิธีออกเสียง ให้ออกเสียง อี-อง ติดกันเร็ว ๆ เช่น jiong = จี-อง (ไม่ใช่ จง)

ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะ (pinyin)

ลำดับ ที่	ตัวอักษร pinyin	วิธีการออกเสียง
1	b	b (bo) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง โบ ก่อนออกเสียงให้ปิดริมฝีปากบนและล่างให้แน่น พร้อมทั้งกลั้นลมหายใจ ไว้ในช่องปาก แล้วจึงเปิดริมฝีปากออกทันทีพร้อมกับออกเสียง
2	p	p (po) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง โพ ก่อนออกเสียงให้ปิดริมฝีปากบนและล่างให้แน่น พร้อมทั้งกลั้นลมหายใจ ไว้ในช่องปาก แล้วจึงเปิดริมฝีปากออกทันทีพร้อมกับออกเสียง
3	m	m (mo) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง โม่ ก่อนออกเสียงให้ปิดริมฝีปากบนและล่างให้แน่นและให้เพดานปากส่วนหลังกับลิ้นไก่ดันไปด้านหลังแล้วจึงเปิดริมฝีปากออกพร้อมกับเปล่งเสียงออกทางจมูก
4	f	f (fo) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง โฝ ก่อนออกเสียงให้เอาฟันบนกดติดกับริมฝีปากล่างเสร็จแล้วจึงเปิดริมฝีปากออกพร้อมกับเปล่งเสียงออกมาทันที
5	d	d (de) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เดอ ก่อนเสียงให้เอาลิ้นไปแตะที่เหงือกของฟันบน พร้อมทั้งกลั้นลมหายใจ ไว้ในช่องปากให้เต็มมาก่อน แล้วจึงขยับปลายลิ้นลงทันทีที่เปล่งเสียง
6	t	t (te) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เทอ ก่อนออกเสียง ให้ใช้ปลายลิ้นแตะที่เหงือกของฟันบน พร้อมทั้งกลั้นลมหายใจไว้ในช่องปากให้เต็มที แล้วจึงขยับปลายลิ้นลงทันทีที่เปล่งเสียง
7	n	n (ne) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เนอ ก่อนออกเสียง ให้ใช้ปลายลิ้นแตะที่เหงือกของฟันบน พร้อมทั้งกลั้นหายใจไว้ในช่องปากให้เต็มที ก่อนจะเปล่งเสียงออกมาทางโพรงจมูก
8	l	l (le) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เลอ ก่อนออกเสียงให้ใช้ปลายลิ้นแตะที่เหงือกของฟันบน พร้อมทั้งกลั้นลมหายใจไว้ในช่องปากให้เต็มที แล้วเปล่งเสียงออกมาผ่านลิ้นทั้ง 2 ข้าง ขยับปลายลิ้นลง และเปล่งเสียงออกมา
9	g	g (ge) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เกอ ก่อนออกเสียงให้ดันลิ้นไปไว้ที่เพดานปากด้านหลังแล้วจึงเปล่งเสียงเปล่งเสียงโดยให้โคนลิ้นถอยห่างจากเพดานปากทันที
10	k	k (ke) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เคอ การออกเสียงเหมือนกับตัว g แต่เป็นเสียงที่มีการปล่อยลมออกจากช่องปากมากกว่า

11	h	h (he) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เฮ ก่อนออกเสียงให้ขยับโคนลิ้นเข้าใกล้เพดานปาก แต่ไม่ต้องชนกับเพดานปาก แล้วเปล่งเสียงจากลำคอเสียดสี ผ่านระหว่างเพดานปากกับโคนลิ้น
12	j	j (ji) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง จี ก่อนออกเสียงให้ต้นปลายลิ้นไว้กับ ด้านหลังของฟันล่างแล้วเปล่ง
13	q	q (qi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ชี การออกเสียงเหมือนกับตัว j แต่ต้องปล่อยลมออกมาจากช่องปากอย่างเต็มที่
14	x	x (xi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ซี ก่อนออกเสียงให้ต้นลิ้นไว้ใกล้กับเพดานปาก แล้วเปล่งเสียงลอดไรฟันออกมา
15	z	z (zi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง จือ การออกเสียงคล้ายกับตัว zh โดยให้เสียงเสียดสีระหว่างลิ้นกับเพดานปาก แต่ไม่ต้องเฉยอริมฝีปาก
16	c	c (ci) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ซือ การออกเสียงคล้ายกับตัว ch แต่ต้นลมให้เสียดสีออกไปมากกว่า
17	s	s (si) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ซือ การออกเสียงคล้ายกับตัว sh มากแต่เสียงจะเกิดจากการต้นลมให้เสียดสีออกมามากกว่า
18	zh	zh (zhi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง จือ ก่อนออกเสียงให้ต้นลิ้นไปติด กับเพดานลิ้นด้านบน เปล่งเสียงออกมาพร้อมกับเฉยอริมฝีปากบนเล็กน้อย
19	ch	ch (chi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ชือ การออกเสียงเหมือนกับตัว zh แต่ต้นลมผ่านช่องปากออกมามากกว่า
20	sh	sh (shi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ชือ ก่อนออกเสียงให้ปลายลิ้นกระดกขึ้นไปใกล้กับเพดานปากส่วนหน้าแล้วเปล่งเสียงออกไปโดยเสียดสีระหว่างลิ้นกับเพดานปาก
21	r	r (re) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง ยือ การออกเสียงคล้ายกับตัว sh แต่เสียงจะไม่ลอดไรฟันจะเป็นเสียงทุมต่ำ
22	y	y (yi) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อี การออกเสียงคล้ายกับสระอีในภาษาไทยเป็นเสียงที่อยู่ในทั้งสระและพยัญชนะ
23	w	w (wu) มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อู การออกเสียงคล้ายกับสระอูในภาษาไทยเป็นเสียงที่อยู่ในทั้งสระและพยัญชนะ

ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียง สระ (pinyin)

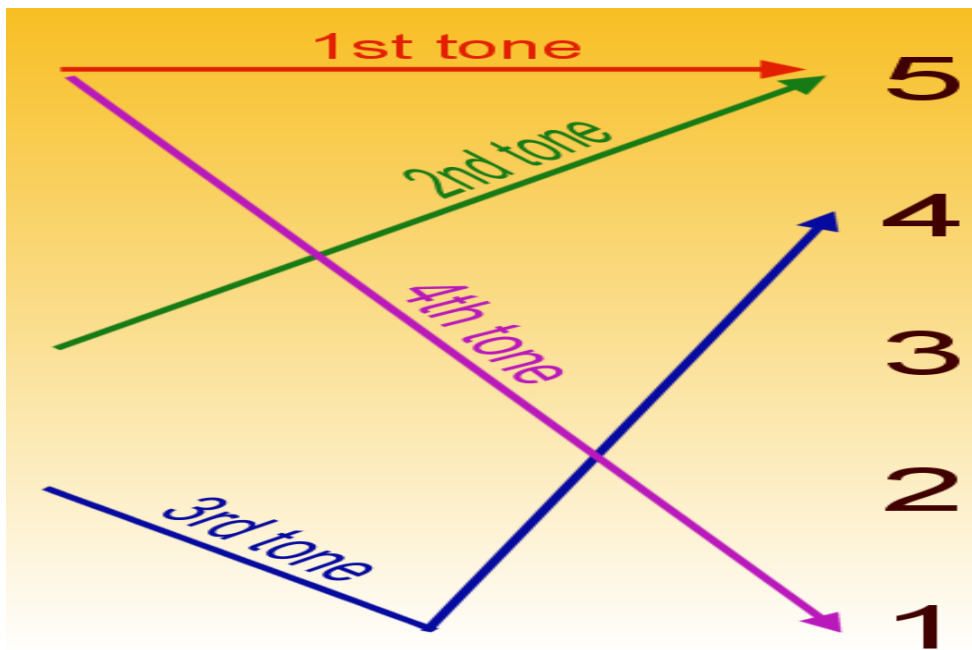
ลำดับที่	สระ	วิธีการออกเสียง
1	a	a มีเสียงเทียบเมเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อา เวลาออกเสียงให้อ้าปากออกกว้างมากที่สุด และตำแหน่งของลิ้นก็จะอยู่ต่ำสุด รูปริมฝีปากจะไม่เป็นรูปวงกลม
2	o	o มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง โอ เวลาออกเสียงให้อ้าปากกว้างในระดับปานกลาง ตำแหน่งลิ้นอยู่ในระดับสูงปานกลางค่อนไปข้างหลัง ริมฝีปากมีรูปลักษณะลม
3	e	e มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เออ เวลาออกเสียงให้อ้าปากอยู่ในระดับปานกลาง และตำแหน่งของลิ้นก็จะอยู่ในระดับสูงปานกลางค่อนไปข้างหลัง รูปริมฝีปากจะไม่เป็นรูปวงกลม
4	ê	ê มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เอ เวลาออกเสียงให้อ้าปากแเบะออกด้านข้างกว้างกว่าการออกเสียงตัว e โดยตัว ê นี้ จะสามารถไปผสมกับอักษรแทนเสียงสระตัว i กับ ü เป็น ie กับ iü ได้เท่านั้น
5	i	i มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบ ยี + อี เวลาออกเสียงให้อ้าปากอยู่ในระดับน้อยที่สุดและให้ริมฝีปากแบนราบ ตำแหน่งของลิ้นให้อยู่ในระดับสูงค่อนมาข้างหน้า (แต่อย่าเคลื่อนไหวในขณะที่เปล่งเสียงออกมาและให้ริมฝีปากกางออกไปทางด้านข้างทั้งสองด้าน)
6	u	u มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อุ เวลาออกเสียงให้อ้าปากออกน้อยที่สุด และให้รูปริมฝีปากเป็นรูปวงกลมมากที่สุดตำแหน่งของลิ้นให้ลอยอยู่ในระดับสูงและค่อนไปข้างหลัง (แต่อย่าเคลื่อนไหวในขณะที่เปล่งเสียงออกมา และให้ยื่นริมฝีปากเข้าหากัน)
7	ü	ü ก่อนที่จะเปล่งเสียงออกมา จะต้องยื่นริมฝีปากเข้าหากันเป็นรูเล็กๆ (เหมือนกับรูปปากทำในขณะเป่านกหวีด) และให้รูปริมฝีปากมีรูปวงกลมเล็กแต่จะไม่ยื่นริมฝีปากออกมาเหมือนกับรูปปากที่เปล่งเสียงตัว u ตำแหน่งของลิ้นค่อนมาข้างหน้ามีลักษณะนูนสูงขึ้นและรูปริมฝีปากจะมีรูปตรงกันข้ามกับรูปปากของการเปล่งเสียงตัว i เสร็จแล้วจึงเปล่งเสียง ยี โดยให้ริมฝีปากยังคงยื่นอยู่จนกว่าเสียงจะสิ้นสุดลงเรียบร้อยแล้ว แล้วจึงเลิกยื่นริมฝีปาก ฉะนั้น เสียงของตัว ü นี้จะไม่ใช่เป็นเสียง ยู หรือ วี หรือ ฮิว อย่างที่หลายคนมักเข้าใจผิด ข้อควรระวังคือ อย่าเลิกยื่นริมฝีปากออกเสียก่อนที่เสียงซึ่งเปล่งออกมานั้นยังไม่จบสิ้นลง เพราะว่าไม่เช่นนั้นแล้วละก็เสียงที่เปล่งออกมานั้นจะถูกริมฝีปากปิดให้ผิดเพี้ยนไปเป็นเสียงที่ไม่ถูกต้อง เสียงนี้เวลาออกเสียงค่อนข้างยาก เพราะว่าในภาษาไทยไม่มีเสียงเช่นนี้ คนไทยจึงไม่คุ้นเคยหรือรู้สึกว่ายากแก่การที่จะต้องยื่นริมฝีปากเอาไว้ในขณะที่กำลังเปล่งเสียงออกมาจนกว่าเสียงจะสิ้นสุด แต่ว่าถ้านักศึกษาพยายามฝึกหัดมากหน่อยก็สามารถออกเสียงตัวนี้ได้ถูกต้อง และจะไม่ยากเมื่อฝึกหัดจนคุ้นเคยแล้วและเวลา ü ไปสะกดกับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัว j q x และ y แล้วละก็ให้ละจุดสองจุดบนตัว ü เป็น ju qu xu และ yu ส่วน ü ไปสะกดกับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัว n กับ l แล้วละก็ ยังต้องคงจุดสองจุดไว้บน ü เช่น nü กับ lü เพราะมีเช่นนั้นแล้วละก็จะ

		ไปซ้ำกับพยางค์เสียง nu กับ lu (เนื่องจาก n กับ l สามารถไปสะกดกับอักษรแทนเสียงสระตัว u ได้ด้วย)
8	i	i ถ้าผสมกับ zh ch sh r เป็น zhi chi shi ri มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อือ โดยให้ปลายลิ้นกระดกขึ้นบน ถ้าผสมกับ z c s เป็น zi ci si มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อือ ก่อนออกเสียงให้ยื่นปลายลิ้นออกไปในแนวราบแล้วใช้ปลายลิ้นยันไว้ตรงบริเวณด้านหลังฟันบนแล้วจึงเปล่งเสียงออกไปพร้อมกับเลื่อนปลายลิ้นห่างออกเล็กน้อย เสียงนี้จะเป็นเสียงที่เกิดจากการเบียดและเสียดสีกันออกมาอักษรแทนเสียงสระตัวนี้จะสามารถสะกดได้กับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัว zh ch sh r z c s เท่านั้น
9	er	er มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อาร์ + กระดกลิ้นขึ้นบน + เออ เน้นเสียงหนักที่ อาร์ (กระดกลิ้น) แล้วจึงลงด้วย เออ เบาๆ
10	ai	ai มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่าง อา+อี ให้เป็นเสียงเดียวกัน ฟังดูเฉินๆ ก็จะเป็นอาย+อี (ควบให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว)
11	ei	ei มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่าง เอ+อี ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว
12	ao	ao มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่าง อาว+โอ ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว
13	ou	ou มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่าง โอว+อู ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว
14	ia	ia มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบเป็น อี+ยา เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า ya อ่านว่า อี+ยา (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน)
15	ie	ie มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบเป็น อี+เย ให้เป็นเสียงเดียวและเร็ว ให้เน้นเสียงหนักที่ เย เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า ye อ่านว่า เย
16	ua	ua มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบ อู+วา ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงว่า wa อ่านว่า อู+วา (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน)
17	uo	uo มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบ อู+โว ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงว่า wo อ่านว่า อู+โว (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน)
18	üe	üe มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบที่ต้องย่นริมฝีปากก่อนแล้วจึงเปล่งเสียง อี+เอ (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน) เขียนเป็นพยางค์ได้ว่า yue ละจุดสองจุดบนตัว ü
19	iao	iao มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อี+ยาว ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yao อ่านว่า ยาว (ให้เป็นเสียงสูงแนวราบตลอด)
20	iou	iou มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อี+อิว ให้เป็นเสียง เดียวกันและเร็ว และเมื่อ iou ไปสะกดกับตัวอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งแล้วละก็ให้ตัดตัวอักษรเหลือเพียง iu และมีเสียงเทียบเคียงเป็นเสียงควบ อี+อิว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า you อ่านว่า อิว

21	uai	uai มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+วาย ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์ เสียงได้ว่า wai อ่านว่า อุ+วาย (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน)
22	uei	uei มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+เวย ให้เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อ uei ไปสะกดกับตัวอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งแล้วละก็ให้ตัดตัวอักษรเหลือเพียง ui และมีเสียงเทียบเคียงเป็นเสียงควบได้กับเสียง อุย+อี เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า wei อ่านว่า เวย+อี (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกัน)
23	an	an มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อาน ปลายเสียงขึ้นจมูก ไม่ใช่เสียง อัน
24	en	en มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เอ็น ปลายเสียงขึ้นจมูก
25	ang	ang มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง อาง ปลายเสียงขึ้นจมูก ไม่ใช่เสียง อัง
26	eng	eng มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง เอง ปลายเสียงขึ้นจมูก
27	ian	ian มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อี+เอียน เขียนเป็นพยางค์เสียงว่า yan อ่านว่า เอียน
28	in	in มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อิน+อิน ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yin อ่านว่า อิน+อิน
29	ing	ing มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อิง+อิง ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า ying อ่านว่า อิง+อิง ให้ปลายเสียงขึ้นจมูก
30	iang	iang มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อี+ยาง ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yang อ่านว่า ยาง ให้ปลายเสียงขึ้นจมูก
31	iong	iong มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อี+ยง ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yong อ่านออกเสียงว่า ยง
32	uan	uan มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+วาน ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงว่า wan อ่านออกเสียงว่า อุ+วาน (อ่านควบให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เช่นกัน)
33		
34	uen	uen มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+เวิน ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า wen อ่านออกเสียงว่า เวิน แต่เมื่อ -uen ไปสะกดกับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัวอื่นๆ แล้วละก็ ให้เหลือเพียง un
35	uang	uang มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+วาง (ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว) เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า wang อ่านออกเสียงว่า อุ+วาง เหมือนเดิมให้ปลายเสียงขึ้นจมูก และเน้นเสียงหนัก วาง มากกว่า
36	ueng	ueng มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง อุ+เวิง (ให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว) เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า weng อ่านออกเสียงว่า อุ+เวิง เหมือนเดิมให้เน้นเสียงหนัก เิง มากกว่า

37	üan	üan มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง (ย่นริมฝีปากก่อน) ยี+อาน (อ่านให้เป็นเสียงเดียวกันและเร็ว) เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yuan ละจุดสองจุดบนตัว ü ไว้ในฐานที่เข้าใจ ü นี้จะสามารถไปสะกดกับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัว j q x y เป็น juan quan xuan yuan ได้เท่านั้น
38	ün	ün มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียงควบระหว่างเสียง (ย่นริมฝีปากก่อน) อิน (จะต้องย่นริมฝีปากตลอดเวลาในขณะที่เปล่งเสียงออกมา จนกว่าเสียงจะสิ้นสุดลงเรียบร้อยแล้ว จึงจะเลิกย่นริมฝีปากได้) เขียนเป็นพยางค์เสียงได้ว่า yun แล้วละจุดสองจุดบนตัว ü ไว้ในฐานที่เข้าใจ ü นี้จะสามารถไปสะกดกับอักษรแทนเสียงพยัญชนะตัว j q x y เป็น jun qun xun yun ได้เท่านั้น

ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียง เรื่องเสียงวรรณยุกต์(pinyin)

- สัญลักษณ์ตัวแรก เป็นเสียงธรรมดา เทียบกับภาษาไทยก็คือเสียงสามัญ

/ สัญลักษณ์ตัวที่ 2 เทียบแล้วก็คงเป็นเสียงจัตวา

˘ สัญลักษณ์ที่ 3 เทียบได้เท่ากับเสียงเอก

\ สัญลักษณ์ที่ 4 เทียบได้เท่ากับเสียงโท

ตัวอย่างการอ่านผันเสียงวรรณยุกต์

การใส่วรรณยุกต์	วรรณยุกต์เสียง				
	1	2	3	4	ไม้ใส่ วรรณยุกต์
วิธีเขียนปกติ	bā	bá	bǎ	bà	ba
วิธีเขียนเป็นตัวเลข	ba1	ba2	ba3	ba4	ba5
คำอ่าน	ปา	ป๋า	ป๋า	ป๋า	ปา
ระดับเสียง	5 - 5	3 - 5	2 - 1 - 4	5 - 1	ออกเสียงเบา

คำอธิบาย

วิธีการออกเสียงอักษรแทนเสียงพยัญชนะ g(เกอ) k(เคอ) h(เฮอ)

ให้นักเรียนฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์เสียงข้างล่างที่ละคำตามลำดับหมายเลข โดยพยายามออกเสียงให้ถูกต้องตามแบบเสียงที่ครูฝึก เป็นรายบุคคล

"k" มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง “เคอ” ก่อนออกเสียงก็เตรียมการเช่นเดียวกับการออกเสียงตัว “g” แต่เวลาเปล่งเสียงออกไปนั้นให้เปล่งเสียงระเบิดออกไปทางช่องปากพร้อมกัน เป็นเสียงที่มีการปล่อยลมออกจากช่องปากค่อนข้างมาก

"g" มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง “เกอ” ก่อนออกเสียงให้ใช้ปลายลิ้นไปแตะไว้ที่เพดานปากส่วนหลังแล้วเปล่งเสียงระเบิดออกไป โดยให้โคนลิ้นลอยห่างออกจากเพดานปากส่วนหลังทันที เป็นเสียงที่มีการ

ชุดฝึกทักษะกาอ่านออกเสียงคำที่ผสมคำ

“ มีเสียงเทียบเคียงได้กับเสียง “เฮอ” ก่อนออกเสียงให้ใช้โคนลิ้น
 ชยับเข้าไปใกล้กับเพดานปากส่วนหลัง แล้วเปล่งเสียงแบบเสียดสี
 ออกมาจากบริเวณส่วนตรงกลางระหว่างโคนลิ้นกับเพดานปากส่วน
 หลัง

1.ke

kē

ké

kě

kè

2.guo

guō

guó

guǒ

guò

3.gan

gān

gán

gǎn

gàn

4.guī

guī

guí

guǐ

guì

5.guan

guān

guán

guǎn

guàn

6.hua

huā

huá

huǎ

huà

7.hui

huī

huí

huǐ

huì

8.huai

huāi

huái

huǎi

huài

9.huang

huāng

huáng

huǎng

huàng

10.ku

kū

kú

kǔ

kù

คำ

สี่เ

ง

ให้นักเรียนฝึกอ่านพยางค์เสียงข้างล่างที่ละคำตามลำดับหมายเลข โดยพยายามออกเสียงให้ถูกต้องตามแบบเสียงที่ครูฝึก เป็นรายบุคคล

1.guì

2.gè

3.gěi

4.hǎo

5.huì

6.hé

7.huā

8.huí

9.kū

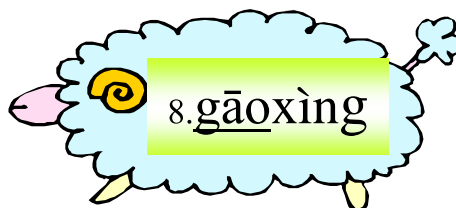
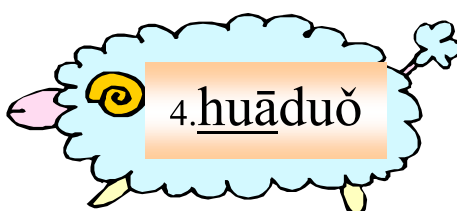
10.kuài

คำ

สี่เ

ง

ให้นักเรียนฝึกอ่านพยางค์เสียงข้างล่างที่ละคำตามลำดับหมายเลข โดยพยายามออกเสียงให้ถูกต้องตามแบบเสียงที่ครูฝึกเป็นรายบุคคล

ให้นักเรียนฝึกอ่านพยางค์เสียงข้างล่างทีละคู่ตามลำดับ หมายเลข โดยพยายามออกเสียงให้

ถูกต้อง

ถูกต้องตามแบบเสียงที่ครูฝึกเป็นรายบุคคล

ง

1. gē-kē

2. gài-guài

คำ

เจี๊ยะ

ง

ให้นักเรียนฝึกอ่านพยางค์เสียงข้างล่างทีละคำตามลำดับหมายเลข โดย พยายามออกเสียง

ให้ถูกต้องตามแบบเสียงที่ครูฝึก เป็นรายบุคคล

1.gāng hǎo

2.gōng kè

3.gǎn kuài

4.kè hù

5.kuài huí

ชื่อ姓名.....ชั้น班及.....เลขที่学号.....

แบบทดสอบ

1. จงเลือก วงกลม พินอิน ต่อไปนี้ให้ตรงกับเสียงตัวอักษรจีนที่กำหนดให้(20คะแนน)

1. 在

a. zǎi b. zài c. zǎi d. zài

2. 就

a. jiū b. jiú c. jiǔ d. jiù

3. 书

a. shū b. shù c. shǔ d. shù

4. 食

- a. shǐ b. shí c. shǐ d. shì

5. 堂

- a. tāng b. táng c. tǎng d. tàng

6. 邮

- a. yōu b. yóu c. yǒu d. yòu

7. 票

- a. piāo b. piáo c. piǎo d. piào

8. 明

- a. mīng b. míng c. mǐng d. mìng

9. 信

- a. xīn b. xín c. xǐn d. xìn

10. 封

- a. fēng b. féng c. fěng d. fèng

11. 医

- a. yī b. yí c. yǐ d. yì

12. 院

- a. yuān b. yuán c. yuǎn d. yuàn

13. 生

- a. shēng b. shéng c. shěng d. shèng

14. 挂

- a. guā b. guá c. guǎ d. guà

15. 来

- a. lái b. lái c. lái d. lái

16. 家

- a. jiā b. jiá c. jiǎ d. jià

17. 人

- a. rēn b. rén c. rěn d. rèn

18. 都

19. 爱
a. d \bar{o} u b. d \acute{o} u c. d \check{o} u d. d \grave{o} u

20. 他
a. \bar{a} i b. \acute{a} i c. \check{a} i d. \grave{a} i

a. t \bar{a} b. t \acute{a} c. t \check{a} d. t \grave{a}

งานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง
สัทอักษรจีน (pinyin)

ผู้วิจัย

นางสาวธีรดา ขำมี